

AM.

ásak.
etem,
kivé-
k, a
. Ha
, azt
oraid
dról.
re és
anak.
bácsi-
i. A
többi
meg-
ked-
ért.
dbeli
et itt
nem

rváth

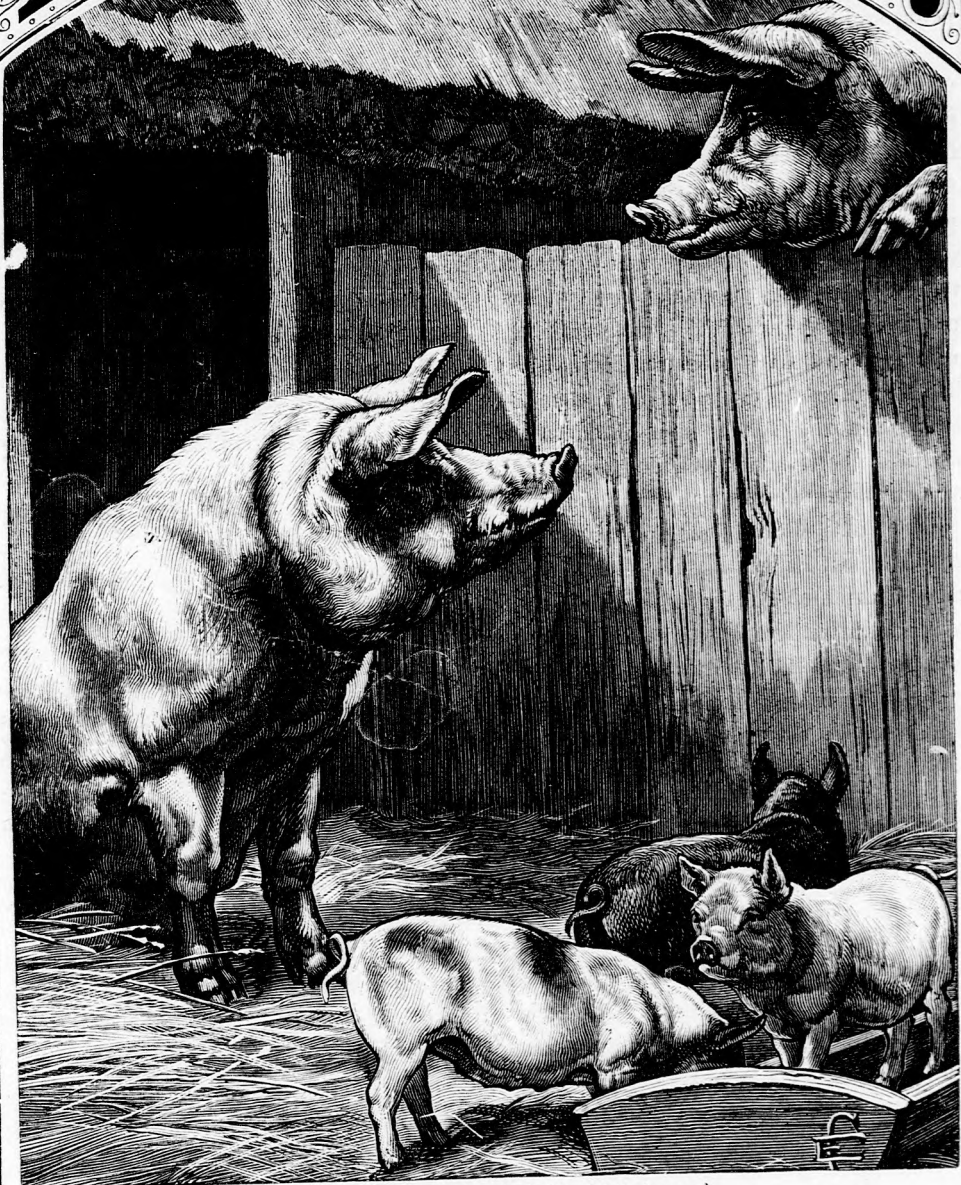
mzet

ozott:
egyen
őadás
álhat
közre-
szin-
«-ban
ítéket
rexler
ertzka
ertzka
ed. A
ezek-
Anna,
Béla,
rexler
Ella.
kodók-
frt 5

s ada-
csi.

n-épület.
rsulat.

KIS TRAP

NEHÉZ VÁRAKOZÁS. (Lásd a 111. lapon.)

XXVII. kötet, 7. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. 1884. augusztus 17-én.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

ÉVIKE TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatása.)

ERRE A kérdésre Várfalviné nem tudott olyan hamar felelni, Kata-asszony pedig szeliden, de komolyan mondá:

— Mert lássa, nagyságos asszonyom, ez a kicsike szegény elhagyott árva, ha él is talán valahol az atyja. Olyan szegény, hogy a maga keze munkájával kell majd megkeresnie a mindennapi kenyerét. Itt persze nagyon jó dolga volna. A milyen jónak ismerem a nagyságos asszonyt, tudom, hogy ugy tartaná, mint valami uri kisasszonyt, de biz' ebből csak baj volna, mert örökre mégsem maradhatna itt és ha rászokik az uri módra, nem fog tudni dolgozni. Akkor még jobb, ha ott marad a boltosnénál, ott szomorú ugyan az élete, de ugyancsak rászokik a munkára.

— De hátha megjön az atyja? Abból, a mit hallottam, azt hiszem, hogy miveltsz uri ember; és a leányát majd olyan tudatlan állapotban találja, mintha erdőben vadak közt nőtt volna föl!

— Az bizony szomorú lesz. De hátha soha sem jön elő az apja? Akkor mégis jobb, ha Évike dolgozó leány lesz és ott marad, ahol van.

— Ejnye, Kata asszony! szolt a heves vérű Várfalviné kissé türelmetlenül, hát minek hozta ide hozzám ezt a kicsikét? Most már láttam, megsajnálta, megszerettem és most azt mondja, hogy semmikép sem juthatok hozzá. Nem akarok én belőle kisasszonyt nevelni, hanem taníttatni fogom hasznos dolgokra. Egy szó mint száz, én azt akarom, hogy a kicsike hozzám jöjjön.

Erre meg aztán Kata néni volt megakadva. Arra nem számított, hogy Várfalviné ily hirtelen és ennyire megszeresse Évikét, csak azt remélte, hogy a jótékony nő majd talál valami módot a szegény gyermek megsegítésére. Számított ugyan arra is, hogy Várfalviné idővel a házába fogadja, de ez nem mehetett oly rögtönösen. Meg is mondta az okát.

— Már azt nem hiszem, kedves jó nagyságos asszonyom, hogy Évike most hamarjában idejöheszen. Kövesné semmi esetre sem fogná eresztetni, már pedig neki van joga a gyermekhez, mert ő tartotta esztendőök óta. Hanem az meglehet, hogy idővel mégis elkerül onnan a kicsike, főképp ha Lujza hazatér az intézetből, mert nem hiszem, hogy sokáig megférjenek együtt, de nem az én kedves Évikém lesz a hibás. Ak! meglehet, hogy ide hozhatom.

Várfalviné egy pár pillanatig elgondolkozott.

— Sajnálom, hogy így van a dolog. Így már nem is kívánhatom, hogy ide jusson a kicsike, mert hiszen ez azt jelentené, hogy a boltosné gonoszul bánt vele, elkínzta. No de akárhogy lesz, reám számíthat, szívesen segítek rajta, a miben lehet.

Behívták Évikét és Kata néni így szolt hozzá:

— Évikém, csókolj kezet a nagyságos asszonynak. Mától fogva ő a te védőd és pártfogód, de erről most még nem szabad senkinek szólanod.

— Hanem ha valami nagy baj vagy szomorúság érne, gyermekem, akkor csak jöjj egyenesen hozzám, szolt Várfalviné.

— És meg fogják keresni apácskámát? kérdé Évike.

— Szegény gyermek! megtennök, de ki tudja, lesz-e sikere. De most légy okos kis leány, ne busulj tulságosan, légy jó és vidám, mint eddig.

Évike megígérte, aztán haza ment Kata néniével.

A napok, hetek csak úgy multak ezután s Évike már csak mint valami régi szép álmra gondolt arra a látogatásra. Még ha eszébe jutott volna is, hogy újra meg kellene látogatni azt a kedves jó asszonyságot, nem tehetné volna, mert nem egykönnyen mehetett ki a házból. És nemsokára aztán Lujza is végkép haza került az intézetből, most a kis rabszolgának még több dolga volt.

Lujza már félig felnőtt leány volt, nem épen szép, de annál rátartósabb. Évike roppantul örült, mikor megtudta, hogy Lujza hazajön és most már itthon marad; Lujza volt az ő első jótevője, ki iránt Évike szive tele volt hálával s bármiképp szeszélyeskedett az elkényeztetett Lujza, a kicsike nem vette tőle rossz néven, csak úgy szerette, mint régen. Szerette Kövesnét is és nem valami durezzaásból nem nevezte többé mamának, hanem mert tudta, hogy nem mamája és a boltosné sem tekintti őt gyermekének. Lassanként Évike, a mint nagyobacska lett, teljesen értette, milyen árva, elhagyott szegény gyermek ő; de lelke mélyében érzékeny, büszke volt s azt gondolta, hogy ha ő mamának szólítaná Kövesnét, ennek is úgy kellene bánni vele, mint a jó mama szokott kedves gyermekével; de Kövesné ezt nem teszi, tehát

nem akarja gyermekének tekinteni, ha pedig ő nem akarja, Évike nem kívánja azzal erőltetni rá, hogy mamának szólítja. De azért hálás, szolgálatkész, engedelmes volt és ha most már keserves is volt a sorsa, ez nem csökkenté szívében a szeretetet.

Hanem Kata néninek igaza volt, mikor azt mondta, hogy Lujzával nehéz lesz megférniök. Évike úgy nézett Lujzára, mint kedves, szeretett testvérré, de ez csak a koldus szolgálot látta a kicsikében. Mindjárt első nap, a mint haza érkezett, új rendet csinált a házban. Eddig a két leánynak közös szobácskájok volt, de Lujza most egészen magának foglalta el.

— Évike ágya lehet a pitvarban is, jó lesz neki ott is.

Kövesné ezt nem szívesen látta, de Lujza most már teljesen uralkodott a házban, még anyja is mindenben engedett neki, mert hát Lujza finom, nevelt, tudós leány, ő mindent jobban tud. Az Évike ágyát és kevés holmiját tehát kivitték a pitvarba. Évike nem mert ellene szólani, de szive mélyén nagyon bántotta ez a megalázás. A pitvarba kergetik, mint valami alkalmatlan ebet! Hát még mikor Lujza megvetőleg mondá:

— Megköszönheti, hogy ott lehet.

Évike most már teljesen érezte, milyen keserű a kegyelemkenyér olyanok kezéből, kik nem igazi nemes jószívűből adják, hanem érzetetik, fölhánytorgatják a jótettet. Hanem ez még csak a kezdete volt. Lujza mint valami kis királyné uralkodott a házban s mert máson nem mutathatta ki hatalmát, hát Évikén mutatta meg. Mikor már egyébbel nem

kinozhatta, gunyolta, hogy milyen vörös a keze, hogy nagy a szája és hogy általában nagyon csunya. Ilyesmit senki sem szeret hallani s Évikének is nagyon rosszul esett eleinte. Mert hiszen ha igaz is, miért mondogatja ezt neki Lujza oly csufolkodva. Ebbe azonban lassanként belenyugodott, és elhitte, hogy nagyon csunya; végre is senki sem tehet róla, mindenki

olyan, a milyennek az Isten teremtette, csak arról tehet, hogy jó-e vagy rossz. Évikének pedig nyugodt volt a lelkiismerete, hogy ő semmi rosszat sem tesz.

Pár nap múlva azonban olyasmi történt, a mit Évike nem tudott olyan könnyen elviselni. Lujza így szólt hozzá:

— Nem akarom, hogy engem tegezz. Ma délelőtt is a szomszédék előtt csak

Hős MARCZI. (Lásd a 109. lapon.)

ugy beszéltél velem, hogy »te Lujza«, mintha hozzám hasonló volnál. Ezt jövőre ne próbáld tenni.

Évike elsápadt, majd elpirult. Jól értette már ő ezt: Lujza szégyelli, hogy őket egyformáknak tarthatnák. Egy pillanatig gondolkozott, hogy hát most mi-kép szólítsa?

— Nem gondoltam, hogy ezzel rosszat teszek, szólt végre. De hát ezentul hogy mondjam? talán Lujza kisaszszonynak?

— Hát jól van, szólíts Lujza kisaszszonynak, ugy illik hozzád.

Ezzel Lujza kevélyen kiment, Évike pedig csodálkozva és szomoruan nézett

utána. Most már nem lehetett semmi kétsége, hogy hiába szerette annyira Lujzát, annak szívében egy csöpp szeretet sincs viszont ő iránta. Még szégyelli is, kisasszonynak nevezeti magát, mikor anyai éven át testvérek voltak!

Ez az egész nap nagyon rosszul folyt. Évike már különben is szomorú volt, és ebédnél az a szerencsétlenség esett meg rajta, hogy egy kis cseréptányért leejtett, úgy hogy a tányér darabokra tört.

— Ugy ugy, csak törj össze mindent, rivallt rá Lujza. Ugy látszik, tudod, hogy nem a te pénzből kell mást venni.

Évike amugy is eléggé meg volt ijedve és arra gondolt, hogy ha az a tányér nem volna nagyon drága, talán vehetne is másikat; mert volt neki egy pár krajczárja, melyet olyankor kapott, mikor a boltból portékát vitt egyik-másik vevő után és ez megjutalmazta. Egészen ártatlanul kérdé tehát:

— Sokba kerül az ilyen tányér?

— Az nem a te gondod, felelt Kövesné.

— No lám, még daczoskodik és feleselget! pattant föl Lujza.

— Nem daczoskodásból kérdeztem, hanem tudni szeretném, szólt Évike.

Még be sem fejezhette, mikor Lujza föluggrott és arczul ütötte.

— Majd megtanítlak én, hogy kell hallgatni! kiáltá mérgesen.

De már erre Évike is fölegyenesedett és haragtól villogó szemekkel, majdnem fenyegetőleg mondá:

— Ne üss! Hozzám ne nyulj!

Látszott, hogy kész volna kicsike létére is szembe szállani Lujzával.

— No lám, a kis mérges kigyó bizony még szembe merne velem szállani, szólt Lujza dühösen.

Kövesné mintha nem egészen szerette volna a dolgot, halkán oda szólt leányának:

— Hagyd abba. Nem jól tetted, hogy bántottad.

— Oh persze! Talán bizony türni fogom, hogy daczolni merjen velem, felelgesen, ha én szólok. Ha ezt megengedjük, maholnap nem birunk vele. Ránczba kell szedni, meg kell tanítani emberségre.

Aztán Évikehez fordulva parancsolá:

— Fogd a tányérod, kenyeredet és menj a konyhába. Nem fogsz többé velünk az asztalnál enni. Jó neked oda kint is.

Évike szó nélkül fölállt, ott hagyta tányérát is, kenyerét is és kiment.

— No lám, még duzzogni mer a haszontalan! toporzékolt Lujza.

— Ugyan hagyj már békét neki, szólt Kövesné kedvetlenül.

De Lujza nem hagyta. Már rászokott, hogy ne hallgasson anyja szavára, hogy ő uralkodjék a háznál. A boltosné gyöngelkü nő volt és annyira gyönyörködött az ő tanult, nevelt leányában, hogy már nem is mert neki ellenmondani. Lujza tehát tovább beszélt Évike ellen és bebizonyította, hogy az a kis leány szerencsétlenné fogja tenni mindnyájokat, ha gonosz tulajdonságait ki nem irtják; annyi gonosz-ságot talált Évikeben, hogy alig győzte mind felsorolni s a boltosné csak úgy ijedezett. Hanem hogy elhitte-e egészen, az más kérdés; de ha nem hitte is, ráhagyta, hogy Lujzának igaza van.

Évike pedig a másik szobában ezt mind hallotta, mert az ajtó nyitva volt; Lujzának minden szava mint tövis furódott a szegény árva szívébe s szinte elrémült maga magától.

— Istenem, hát ilyen gonosz volnék! gondolá. Pedig én mindig csak jót akartam, mindig szeretni kívántam őket

Forró könyvek peregtek végig orczácskáján, de elfojtotta zokogását és utána látott rendes dolgainak. Mikor pedig ezzel elkészült, varrást vett elő, mert erre Kövesné megtanította, hogy hasznát vegye. Most szinte jól esett effélével foglalkoznia; legalább csöndesen elbusulghatott, azután pedig, mint rendesen, megvigasztalódott azzal, mit a jó Kata néni sokszor beszélt neki, hogy egyszer még talán rá fog találni atyjára, a ki bizonyosan él valahol és majd előjön. Ez volt Évike legfőbb reménysége és gyakran elképzelte magának, milyen lehet az ő atyja s milyen öröm volna az, ha egyszerre csak belépne és kérdezősködnék egy Évike nevű leányka után, a kit sok év előtt elvesztett... De Kövesné kizavarta gondolataiból. Benyitott és kérdé:

— Mit csinálsz?

— Varrok.

— A boltban is varrhatsz. Menj oda, és szolgálj a vevőknek, nekem dolgom van.

Évike engedelmeskedett. A boltban ott ült Lujza az ablaknál és lustálkodva olvasgatott is, nem is. Nem messze tőle, de a sötétebb helyen ült le Évike és dolgozott. Lujza időnként oda nézett rá és látva Évike sápadtságát, kisírt szeméit, még inkább elfogta a pulykaméreg. Évike nem szólt semmit, de szomorúsága csak

annál inkább bántotta Lujzát, ki lelke mélyében jól érezte, mily igazságtalan, durva volt, de világért sem vallotta volna be saját magának sem, hanem inkább még tetézni akarta bosszantásait. Egyszerre megszólalt:

— Hallod-e, Évike!

A kis leány egyszerre fölvidulva tekintett kinzójára. Azt hitte, Lujza valami nyájas beszédet kezd s Évike ezért szívesen megbocsátotta, el is felejtette volna az arczúlcspást, minden sértést. De Lujza épen nem ilyen békülésre gondolt, hanem így szólt:

— Fogsz-e bocsánatot kérni gonosz viseletedért, melyet irántam tanusítottál?

Évike lecsüggesztette a fejét. Egy pillanatig kétségben volt. Valjon csakugyan rosztat tett-e? Nem, ezt nem érezte, ártatlannak tudta magát, nincs miért bocsánatot kérnie. Nem felelt tehát semmit. Lujza mérgesen ugrott föl.

— Daczoskodni akarsz? Nem fogsz bocsánatot kérni? Oh te háladatlan, gonosz teremtés! Ugyan jól tettem, hogy fölszedtelek az utcáról, nem hagytalak ott veszni! Pedig ezt érdemelted volna.

Épen ekkor lépett be Kövesné egy nagy csomaggal és Évike kezeibe nyomta.

— Vidd ezt a csomagot Bodrosné asszonyhoz. Tudod hol lakik. Siess!

Évike sietett, a mennyire csak a nagy csomaggal birt. A ház, hová a csomagot vinnie kellett, meglehetősen messze volt, de mégis elég gyorsan megjárta. Haza menet templom előtt haladt el s nyitva látta az ajtót. Nagy vágy lepté meg, hogy egy pillanatra bemenjen. Olyan szomorú volt, annyi keserüséget érzett ezen a

napon, hogy valami vigasztalásra volt szüksége. A jó Kata néni megtanította őt imádkozni, Istenben bizni. . . most is talán megvigasztalódik, ha egy pillanatra be- megy a templomba és fohászkodik Istenhez.

A templomban kevesen voltak s Évike félreeső zugban, sötét helyen térdelt le és tiszta szívből imádkozott. Elmondta az egyszerű imát, melyre Kata néni tanította meg. Kérte a Mindenhatót, vegye oltalmába és adja neki vissza édes atyját. Oly tiszta szívből imádkozott, hogy fohásza bizonyosan följutott az Egek urához.

Pár perczig volt ott mindössze, aztán sietett haza, nehogy megpirongassák, hogy sokáig járt oda. De ezt mégsem kerülte el, mert alig lépett be, Lujza ráivallt:

— Hol jártál oly sokáig? Bizonyosan elbáméskodtál az utczákon, nézted a boltokat.

— Nem, azt nem tettem.

— És azt gondolod, hogy elhiszem? Mered mondani, hogy egyenesen jöttél haza?

— Nem, betértem egy pár perczre a templomba.

Lujza gunyosan kaczagott.
— A templomba? Gyönyörű hazugság! Ha már hazudsz, legalább ne az Isten házáat használd ürügyül. Borzasztó, milyen hazugá lett!

— Eddig ezt nem tapasztaltam, szólt Kövesné. Általában egy idő óta mintha megváltozott volna. . . mióta te haza jöttél az intézetből.

— Természetesen! Irigykedik és mérgeződik, hogy nem egyforma velem. Persze, elkényeztettük, azt hitte, őt is

megilleti mindaz, a mi engemet. Ugyan szép mulatságunk van vele!

— Sajnálom is eleget, hogy a házamba vettem. De hát akkor te kívántad.

— Tudhattam én, hogy ez lesz belőle? Évike mindezt hallotta és halálsápadt lett. Elég nagy volt már, hogy mindent megértsen. De megalázta magát, szó nélkül ment dolgára.

Ezalatt már rég beesteledett s kint nagy vihar dühöngött. Zuhogott a zápor, a szélvész bőszen csapkodta az ablakhoz, Lujza nagy boszuságára, mert ha szép idő maradt volna, sétát tervezett a kellemes holdvilágnál. Beleunt az olvasásba és henyélésbe s unatkozva járt fel és alá szobájában. Arra nem is gondolt, hogy dolgozzék valamit, inkább a szekrénye fiókjaiból szedegette elő mindenféle cifraságait és azokban gyönyörködött. A szekrény legalsó fiókja az Évikéé volt s Lujza csupa unalomból ezt is kihuzta, kutatgatta, mije van ott a kis leánynak.

Biz'ott édes kevés volt s már épen vissza akarta tolni a fiókot, mikor egy kis csomagot pillautott meg. Papirosba volt göngyölve, kibontotta és néhány krajczárt meg egy tizeskét talált.

Oktalan, bős harag lepte meg. Nem gondolkodott egy pillanatig sem, hanem kétségtelen igazságnak tartva azt, a mi legelőször eszébe jutott, rohant a boltba és dühtől kipirulva ragadta vállon Évikét, ki ijedtében szinte fölsikoltott, nem tudván, mi a baj már megint. Megtudta mihamar, mert Lujza féktelen haraggal kiáltott rá, eléje tartva a pénzt:

— Hát ezt hol és mikor loptad?

(Folytatása következik.)

HABLEÁNY.

— Tengerparti mese, öt képpel. —

UTAZGATÁSAIM közben egyszer hosszabb időt töltöttem egy tengerparti városban. Ki-kisétáltam a szabadba, mindig a tenger partja mentén s gyönyörködtem a felséges látványban, melyet a végtelen tenger nyújt. Mikor szélcsönd uralkodik, simán terül el mint beláthatatlan tükör, mely a nap aranyos sugaraitól ragyog; mikor meg erős szél sívít, akkor a hatalmas hullámok házmagasságra csapnak föl és nagy zugással ütődnek a partisziklákhöz. Legkedvesebb látvány azonban, mikor gyöngeszellő lengedez és csak kevéssé kavarja föl a tengert. Apró

hullámok támadnak s a szellőtől üzve, egymást kergetve sietnek a part felé, mintha óriási csipkeszalagok futnának végig a víz tükörén.

Egy napon épen ilyen kedves enyhe szellő lengett, a mint a tengerparton végig sétáltam. Már jó messzire értem, mikor egy nőt pillantottam meg, ki a parton közel a vízhez ült, mellette pedig kis gyermek feküdt. Sápadt, beteges gyermek

...MEG IS TAPOGATTA. (Lásd a 106 .lapon.)

volt s mindjárt tudtam, hogy mamája azért hozta ide, mert a pompás tengeri levegő nagyon üdítő, erősítő s a kicsike bizonyosan súlyos beteg volt, most szüksége van a megerősödéssre.

De ha beteg volt is a kicsike, szomorú épen nem volt. Mosolyogva nézte a tánczó hullámokat, néha nagyot is kaczagott, mikor egy-egy fodros hullám nagy sietve jött a part felé, mintha ki

akarna ugrani, de a partnál hirtelen szétfoszlott és vissza folyt. Egy öreg halász ott közeljavitgatta hálóját s velem együtt nézte a kis gyermek örvendezését.

— Bohó kis gyermek, mondám egyszer nevetve. Hogy nyujtogatja kezecskéit, mintha meg akarná fogni a feléje

siető hullámot.

— Nem azt akarja ő megfogni, szólt az öreg halász. Bizonyosan Hableány játszik vele.

— Kicsoda?

— Hát a Hableány.

— Nem látok én ott senkit az anyján kívül. Miféle Hableányról beszél?

— Látszik, hogy idegen. Hát az nem más, mint a tenger tündére. Mi persze nem

látjuk, de az a kicsike bizonyosan látja. És ha látja, meg is fog gyógyulni teljesen.

Ezzel egy csöppet sem voltam okosabb. Sejtettem, hogy valami mesedolog, mert a tengerparti lakosoknak is sok szép meséjük van: kérdeztem hát az öreg halászt, miféle tündérről beszél?

— Ha van róla valami mese, mondja el. Vannak nekem otthon kicsi barátaim, majd én aztán nekik mondom el.

— Nem mese az, ámbar az ilyen idegen urak annak mondják, felelt az öreg. Én még a nagyapámtól hallottam s ő is azt mondta, hogy ezek a tengeri tündérek legalább is olyan igaziak, mint azok, a melyekről odabent, messze a szárazföldön beszélnek. Persze, azt hiszik,

hogy csak ligetekben, virágokban vannak tündérek. Pedig vannak ám a tengerben is, mi halászok és tengerészek tudjuk azt.

Ráhagytam az öregre, hogy mind úgy van, amint ő beszéli, csak mondja el nekem, mit tud arról a Hableányról.

— Ha épen kíváncsi rá, elmondom.

Leheveredtem az öreg mellé a tiszta, puha homokra s ő így kezdte meséjét:

— Hát az úgy volt, hogy a tenger fenekén, hol nagy hegyek-völgyek vannak és százféle vízi növények egész erdőt képeznek, régesrégen éltek a tengeri tündérek, hanem sokáig, nagyon sokáig nem igen jöttek elő a mélységből. Nem volt egyébre gondjuk, csak a saját mulatságukra, vigan uszkáltak és játszadoztak. Mikor éjjel a víz felszínére jöttek, ragyogott a tenger. Most is sokszor látni ezt és

a tudósok mindenféleképp magyarázzák, de mit tudjuk, hogy ez a tündérek aranyos ruhájától ered.

Már akár hiszi, akár nem, elég az hozzá, egyszer valamikor három fiatal tündérke élt mélyen egy szikla tövében a tenger alatt. Egy napon a legkisebbik, Hableány lélekszakadva tért

...HALLGATÓZOTT. (Lásd a 108. lapon.)

vissza testvéreihez.

— Jaj ha tudnátok, mit láttam! Fönt a vizen egy rettenetes óriás uszik is, meg röpül is, a szárnyai legalább is ezer-szer akkorák, mint a legnagyobb sirályé, a teste meg nagyobb a legnagyobb csethalénál.

— Álmodtad te ezt, ugyan mi lehetne az? felelték testvérei.

— De nem álmodtam, valósággal láttam, ha nem hiszitek, elvezetlek, látam, merre ment.

— Van eszünk, hogy nem megyünk. Ha csakugyan olyan rettenetes szörnyeteg, még utóljára megenne. Te is okosabban teszed, ha itthon maradsz és nem kóborolsz.

De Hableánynak nem volt nyugta, újra csak utnak indult, hogy nézze azt az

uszó és röplő szörnyeteget. Nem is ügyelt a tenger fenekén diszelgő tarka moszatokra, melyekből máskor bokrétát kötött; kedves játszótársaival, a fürge halacskákkal sem állt szóba, a gyöngy-kagylókat sem nézte meg, csak sietett arra, a hol a csodás szörnyeteget látta; nem sokára el is jutott hozzá, de nagy meglepetésére, a szörnyeteg most egészen csendesen feküdt a vizen, hatalmas szár-

... KÉRDEZŐSKÖDÖTT A HALAKTÓL. (Lásd a 108. lapon.)

nyai nem voltak kiterjesztve, melléből pedig hosszú láncz nyult a vízbe, egészen a tenger fenekére, a láncz végén pedig roppant horgony volt, mely erősen bevágódott a földbe.

Hableány eleinte megijedt a horgonytól, nem tudta mi az. Talán bizony a fönt lebegő szörnyetegnek az ormánya, melylyel harap. Messziről nézte sokáig, de lassanként neki bátorodott,

látván, hogy ez a furcsa jószág nem mozdul, nem él. Utóljára még meg is tapogatta (Lásd a képet a 104. lapon.) és ráült, aztán bámulva nézett föl arra, a mit szörnyetegnek vélt, a mi pedig nem volt egyéb egy nagy vitorlás hajónál.

Miután a horgonnyal megbarátkozott, még bátrább lett és föluszott a víz színére, hogy közelebről tekintse meg a hajót. Eleinte csak messziről kerülgette,

aztán mindinkább közel ment és végre jól látta a hajón levő embereket, hallotta beszédöket. S a mint ott hallgatózott, dal hangzott a hajóról: egy fiatal matróz dalolt, még pedig arról, hogy bármily nehéz és veszélyes az élete, mégis boldog, mert teljesíti kötelességét, boldog pedig csak az lehet, ki valami hasznot tesz.

Hableány ezt csodálkozva hallgatta. Ő eddig társaival soha sem tett semmit, csak játszott, uszkált a napsugaras habokon és elrejtőzött, mikor vihar tombolt a tengeren.

— Mi lehet az, hogy hasznot tesz és boldog? töprengett magában. Ezt én nem értem, mi soha sem teszünk semmit.

Haza ment, de egész nap csöndes és gondolkozó maradt. Testvérkéi hiába hívogatták vig mulatozásra, nem telt kedve semmiben, mindig

csak azon törte a fejét, a mit az a fiatal matróz dalolt. De mind hiába törte, nem birta kitalálni és végre is megkérdezte a tündérmamától, mi az, hogy valaki hasznára van másoknak és boldog ez által, nem törődik semmiféle bajjal és veszedelemmel.

A tündérmama nagyot bámult.

— Kedves leányom, ezt biz' én nem tudom, soha effélének még hírét sem hallottam. Okosabb is lesz, ha efféle bolond-

ságon nem töröd a fejedet, hiszen már egészen elbusultad magadat.

De Hableány csak törte rajta a fejét és napról napra szótlanabb lett. Most már épenséggel semmi játék sem kellett neki, éjjel-nappal elgondolkozva feküdt barlanglakásukban s a tündérmama aggódni kezdett, nem tudta, mit csináljon vele. Látogatóba jött hozzá szomszédja, egy öreg hal s ennek elpanaszolta baját.

— Hígye meg, kedves szomszéd, már egészen el vagyok szomorodva magam is, mondá. Kértem tanácsot a vén ráktól, mely itt él nem meszse; tudja, kedves szomszéd, rák kománk nagyon bölcs, de most az egyszer mégsem tudott segíteni, azt mondja, hogy csak hiába való szélsély, a mit Hableány véghez visz, majd abbahagyja, ha beleun. De én látom,

hogy nem hagyja abba, napról-napra busabb. Már most mit tegyek vele?

— Hm, hm! biz' ez nehéz dolog, szólt a vén hal. Én magam nem tudok tanácsot adni, mert én magam sem értem, mi az, a miről Hableány beszél. Hanem messze a tengerparton él a százéves teknőcz, az kijár a szárazföldre is, többet tud mint mi, ő talán ezt is tudja. Ha akarja, oda uszom, megkérdezni tőle.

— Hálás leszek érte, kedves szomszéd.

... KIÜLT A SZIKLÁRA. (Lásd a 108. lapon.)

Az öreg hal rögtön utra kelt és estére visszaérkezett. Messziről látszott, hogy nem hoz jó hírt.

— Hiába jártam, nem tud tanácsot adni a száz esztendő's teknőcz sem, jelenté.

— Így hát nincs senki a tenger világában, a ki segíteni tudna, szólt a tündérmama szomoruan.

Hableány egy kis szikla mögött hallgatódzott (Lásd a képet a 105. lapon.) és szintén nagyon elszomorodott, hogy semmikép

sem tudhatja meg, a mit oly nagyon ohajtana tudni. Nehány napig még busabb lett, de egyszer aztán gondolt valamit.

— Itt hiába busulok, töprengek, ki nem találom soha. Utnak indulok magam, és addig járok-kelek, kérdezősködöm, míg valakitől megtudom. Hátha nem a száz esztendő's teknőcz a legokosabb? A mit ő nem tud, más még tudhatja.

Föl is kerekedett és észrevétlenül elosont hazulról.

... TAPSOLT NEKI. (Lásd a 109. lapon.)

Merre menjen, maga sem tudta, csak ment jó szerencsére egyenesen előre. Majd a halakkal együtt uszott, majd ismét föl emelkedett a víz színére. Kérdezősködött a lent mászkáló vén rákaktól, a fürgén uszkáló, nagy világot bejárt halaktól (Lásd a képet a 106 lapon.) fönt a víz színén pedig a sirálymadaraktól, de mind hiába, senki sem tudott felelni kérdésére.

Tovább vándorolt tehát és nem csüggedett, hogy egyszer majd csak mégis szerencsésebb lesz. Harmadik napon, mikor

már nagyon elfáradt, éppen a tengerpart-hoz ért és kiült a sziklára. (Lásd a képet a 107 lapon.) Elgondolkozott, merre folytassa utját, mikor nem messziről siró hangot hallott. Oda nézett és egy gyászruhás nőt pillantott meg, ki egy sápadt, beteges gyermeket fektetett oda a homokba a napra, aztán csititgatta.

— Ne sirj, kicsikém, nézd, hogy tánczolnak a hullámok, nézd milyen szép a tenger, mily kellemes szellő lengedez... ez majd megerősít.

De a kis gyermek csak szomoru maradt.

Ekkor Hableánynak eszébe jutott valami.

— Hátha én fölvidithatnám ezt a szegény kis beteget? Megmutatom magamat neki, de csak neki, anyja nem fog látni. Játszani fogok vele, talán elfelejti betegségét.

Oda lebbent a kis beteg elé s megölelte, tánczolt előtte, dalolt neki. Más ember csak a szellő lengését hallotta és érezte, de a kis baba látta a tündérkét és mosolyogva tapsolt neki (Lásd a képet a 108 lapon.) és olyan jó kedve lett, hogy szinte belepirult. A mamája persze azt hitte, hogy ez csak a tengeri levegőtől van; Hableány örömmel látta, hogy szándéka sikerült. És ekkor így szólt magában:

— Azt hiszem, most már megtaláltam, a mit kerestem. Ha ezt a kis beteget egészségessé tehetem, jót tettem és használtam. Mily örömem lesz benne, ha majd ismét vigan, egészségesen fogom látni!

A kis beteget anyja mindennap kivitte a tengerpartra és Hableány mindig ott várta. Alig telt bele egy-két hét, a kis gyermek egészen meggyógyult.

Hableány hazament és elbeszélte tündértársainak a történeteket. Valamennyien követték példáját és azóta a hány beteg kis babát látnak a tengerparton, rögtön mellette termenek és meggyógyítják.

HŐS MARCZI.

(Képpel a 100. lapon)

ÉN vagyok a nagy hős, Marczi,
Kürtöm van, még pedig harczi,
Hogyha ebbe bele fuvok
Mindenkit megfutamitok.
Szörnyü hangja messze földre
Mindent rémülettel tölt be.
Liba gágog, kacsá hápog,
Érzik, veszély vár rájok,
Gyáva kacsák futva futnak,
A libák a vízbe bujnak.
Dicsőségem messze ragyog:
A hős Marczi, az én vagyok.

A ZERGÉK TÜNDÉRE.

— Tiroli mese. —

AZ ALPESEK hatalmas heglánczolata, mint a térképen láthatjátok, végig nyulik Tirol tartományon is. Szegény, de ájtatos nép lakik ott, nyaranként a pásztorkok fent a magas bércek közt legeltetik nyájaikat, a vakmerő vadászok pedig nyaktörő szirteken üzik a gyorslábu zergét. Sokszor megmenekül a zerge s a vadász veszti életét, lebukva a meredek sziklafalról. Ekkor az emberek azt mondják, hogy a zergék tündére büntette meg, mert a zergéknek külön tündérok van, a ki oltalmazza őket. Erről ezt a mesét beszélük:

Hajdanában egyszer volt egy szegény pásztorifju, ki magasán a hegyek közt legeltette a rábizott nyáját. Egy napon tüzet rakott egy szikla tövében és főzte ebédjét, valami sovány leveskét s már majdnem elkészült a főzéssel, mikor megszűröl a mély völgyből fölhangzott hozzá a déli harangszó. A pásztor fölugrott a tűz mellől, hogy kissé odább letérdeljen imádkozni; de hirtelenében feldöntötte a

csuprot, étele szétfolyt a földön, vége volt az ebédnek. De ő azért nem boszankodott.

— Isten neki, hát ma csak száraz kenyeret ebédelek, mondá és ájtatosan elvégzé imádságát.

A mint elvégezte, egy gyönyörű nő pillantott meg maga mellett, ki így szólt:

— Nem fogsz éhezni, jó pásztor, velem ebédelsz. Régóta figyelemmel kísérlek, látom, hogy hü pásztor vagy, a zergéket pedig nem bántod. Ezért megjutalmazlak.

Megérinté a sziklát s ez ketté nyílt. Nagy barlangba léptek be, innen pedig tündéri fényű csarnokba, melynek közepén nagy asztal volt megrakva mindenféle pompás étellel. A tündér asztalhoz ültette a pásztor s ez nem sokat kínálta magát, hanem ugyancsak lakomázott. Mikor már nem birt többet enni-inni, félig vigan, félig zavartan mondá:

— Nagyon szépen köszönöm, jó tündér, de bizony majdnem azt hiszem, hogy nem jót tettél velem. Ilyen pompás lakoma után majd nem fog izleni az én rendes sovány ebédem.

— Azon ne busulj. Mindennap itt ebédelhetsz, csak kopogj háromszor a sziklán. Hanem azt a föltételt szabom, hogy soha senki meg ne tudja, hogy láttad a zergék tündérét és hogy soha ne bántsd az én kedves zergéimet.

A pásztor ezt szentül megígérte.

Jó dolga volt aztán egész nyáron, a sziklafal minden délben megnyílt előtte s bent a jó ebéd várta. De a nyárnak vége lett, a pásztornak a nyájjal vissza kellett térni a faluba, hó borította a hegyeket. Szomoruan, kedvetlenül töltötte a pásztor a téli napokat s alig akart enni az ételekből, melyeket gazdájánál kapott. Mindenrosz volt neki és egyszer, mikor pirongatták, hogy ugyan hol kényeztették el anynyira, hát büszkélkedve el is mondta. Épen a mint elmondta, borzasztó forgószél támadt, majd összedöntötte a házat s

a pásztor rémülten gondolt arra, hogy a tündér talán tudja, hogy ő most megszegte ígéretét.

Nyugtalanul várta a tavaszt s mihelyt a hó elolvadt, sietett föl a tündér palotájához, kopogott, de a szikla nem nyílt meg. Ujra kopogott sokáig, könyörgött, de mind hiába. Erre vak düh lepte meg.

— Nem bocsátsz be többé? No jó, hát megfizetek értte. Sajnálod kedves zergéidet, hát ezentul csak azért is pusztítani fogom őket.

Puskát szerzett és megindult zergevadászatra. Csakhamar látott is zergét s egy szikla szélén kapaszkodva czélba vette, rálőtt. A puska nagyot dördült, de a zerge nem rogyott össze, hanem előtte állt a tündér s fenyegetőleg emelte föl kezét a vadász felé. A vadász rémültében menekülni akart, a meredek szirtoldalon megcsuszott, lebukott a mélységbe és ott szörnyet halt.

Azóta senki sem jutott be a zergék tündérének palotájába, de látni látták sokan, csakhogy nem beszélhetik el. Mert a ki látja, az csak zergevadász és mikor látja, mindjárt lebukik a magas szirttről és meghal.

BETÜREJTVÉNY.

á	á	á	a
o	o	o	o
s	s	s	s
k	k	k	k

Vizmentesen olvasva az 1-ső sor egy férfi név, a 2-ik egy étel, a 3-ik egy előnyös tulajdonság, a 4-ik időtartam.

NEHÉZ VÁRAKOZÁS.

(Képpel a czimlapon.)

UGYAN kedves szomszédasszony
Mért sirnak a kicsinyek?
Fölzavartak az álmomból —
Talán bizony betegek?

— Dehogy, dehogy! nem az a baj,
Egész más a panaszunk:.
Rég elhangzott a harangszó
És ebédet nem kapunk.!

Az a lusta Örzi, félek,
Rólunk megfeledkezett,
Pedig három kis fiacskám
Már szörnyen megéhezett.

— Ejnye, ejnye, ez már nagy baj:
Üres vályu, nagy étvágy!
De ne féljen, Örzi minket
Cserben talán mégsem hágy.

Sírás-rivás mit sem használ,
Nyugalmunkat rontja csak,
A kicsinyek tanulják meg,
Hogy szépen sort várjanak.

KÁRÓ ÉS A KIS GIDA.

— Egy állatbarát elbeszélése. —

VOLT NEKEM egy hűséges kutyám, Káró volt a neve. Izmos, erős nagy állat volt és hozzám rendkívül ragaszkodott, én is szerettem, de már azt nem mondhatnám, hogy a falumbeliek is szerették volna. Mert Káró bizony kissé goromba legény volt és kivált ha valami olyat látott, mintha gazdáját fenyegetnék, no akkor nem értette a tréfát. Megtörtént egyszer, hogy este tértünk haza és egy ember, nagy bot-tal kezében, felém közeledett, kérdezni akart valamit; de Káró rosszat gyanított, megrohanta a közeledőt és bizony meg is marta, alig tudtam megfékezni.

Ez nagyon szép hűség volt, de szomszédaim, a kiket hasonló támadás akárhányszor fenyegetett, csöppet sem talál-

ták kellemesnek ezt a dolgot. Magam is beláttam, hogy nincs egészen rendjén a dolog, de megválni hű kutyámtól nem akartam, így tehát nem maradt más hátra, mint lánczra kötve tartani az udvaron. Ez az állapot meg persze Kárónak nem volt nagyon inyére és ha már eddig is mérges volt, most már épenséggel veszedelmesen rossz kedvű volt mindig. Jaj volt annak, a ki oda jutott közelébe. Különösen a csibék, libák keserülték meg, mikor odasompolyogtak, hogy a Káró ebédjéből lopkodjanak. Minduntalan megesett, hogy egy egy ilyen vakmerő szárnyas holtan hevert a Káró kunyhója előtt, Káró agyonmarta. E miatt sok panasza volt az öreg szakácsnémnak, ki váltig bizonyította, hogy Káró csupa gonoszságból öl meg minden lábas jószágot, melyet elérhet. Magamnak sem tetszett Káró e garázdasága, de mégsem adtam tul rajta, mert éjszaka meg pompás éberséggel őrizte a házat.

Egyszer aztán még inkább rossz hire támadt Kárónak. Volt az udvarunkon egy kecske és ennek kicsike gidája lett. A bohókás kis állat vigan ugrándozott az udvaron és mindenkinek kedvence lett. Mint afféle pajkos kis jószág, mindenfelé járt-kelt, a hol nem volt semmi keresni valója és mindenki aggódva látta, hogy akárhányszor a Káró kunyhója tájékán ugrándozik. Elhajtották onnan mindig, nehogy a mogorva ficzko ezt az ártatlan kis állatot is agyon marja. Hanem egy napon aztán, mikor este a kis gidát be akarták zárni éjjeli szállására, hiába keresték, nem találták sehol. Mindjárt kész volt a gyanu, hogy Káró marta agyon. Magam is gyanakodtam és siettünk oda, — hát a kis gida csakugyan ott volt, csak hogy bent a kunyhóban, kényelmesen elterpeszkedve és Káróra hajtva fejét, nyugodtan szundikált.

A mint oda értünk, Káró elégedetten csóválgatta a farkát, a kis Gidát pedig csak nagy nehezen birtuk kicsalni.

E naptól fogva a mogorva eb és a ficzánkoló gida közt mind szorosabb lett a barátság. Káro örvendezve izgett-mozgott, mihelyt az udvaron megpillantotta kis pajtását s nyugtalan lett, ha ez másfelé bujkált, úgy hogy nem lehetett látni. Sokáig azonban a kis gida nem maradt el, hanem minduntalan látogatást tett a kunyhóban és ha Káro ott feküdt az ajtóban, a gida pajkosan keresztül mászott rajta s ez Kárónak nagyon tetszett. Ha a gida megijedt valamitől, hanyatthomlok futott a kunyhóba s Káro fenyegető morgással állt az ajtó elé. Oda ugyan senki sem mert a gida után menni.

Jó ideig tartott ez a barátság, melyben mindnyájunknak nagy mulatságunk telt és természetesen nem is zavartuk. Hanem egyszer mégis végét kellett vetni, mert a gidát az öreg kecskével együtt kihajtottuk a legelőre. Káro valósággal elbusult, egész nap nyugtalankodott, leste kis pajtását és mikor ez többé nem került elő, Káro két napon át nem evett bánatában. Lassanként persze elfeledte és megvigasztalódott.

A szomszédok, kik Kárót olyan gonosznak hitték, megengesztelődtek, mikor a kis gidával játszani látták. Hogy támadhatott két ilyen állat közt olyan barátság? Ki tudná megmagyarázni! Én följegyeztem, mint érdekes jelenséget az állatok életéből.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Sohaj testvérek. A betűrejtvény meg fog jelenni. A szőrejtvény nagyon is könnyű, e mellett pedig szerkezete is hiányos, mert az »oroszlány«-ból semmiképp sem lehet »oroszlán.« Az elveszett példányok számát írjátok meg a »Kis Lap« kiadóhivatalának, mely megküldi az illető számokat, ha még van. — **Mészáros Erzsike.** A levelet és mellékletét örömmel vettem. Kivánságodat rövid idő alatt teljesíthetni remélem. Töltsd továbbra is kellemesen a szünidőt, vidám szórakozással és hasznos foglalkozással. Üdvözöllek! — **Deutsch Emil.** Azok a tréfás kérdések már nagyrészt ismeretesek. Ujakon törd egy kicsit a fejedet. — **Detsinyi Henrik.** Kérdé-

seddel a kiadóhivatalhoz kell fordulnod, mely megadja a fölvilágosítást. — **László Mariska.** Arról, a mi abban a másik lapban történt és történik, itt nem beszélhetek. Leveledet, mint gyöngéd gyermeki szeretet bizonyosságát meglegeződéssel olvastam és csak az a kívánságom, hogy a világért se érezd magadat »megsértve«. Inkább kérdezd meg a kedves nagyapát s a mit én itt nem tehetek, ő meg fogja neked magyarázni, hogy a min te megütköztél, az olyan »katona-dolog«, melyen ő jóízűt nevetett, mert a nyilvánosság előtt szereplő jeles férfiak efféle elvannak készülve. A mennyire te szeretted nagyapát, én meg ép annyira tiszteltem. Azért hát ne is törd a fejecskédet azon, a mi abban a másik lapban van, mert az nem a »Kis Lap« olvasói számára készül; te csak maradj Forgó bácsi kedves kis olvasója. Legközelebbi soraidban, tudom, azt fogod írni, hogy szent a békesség. Addig is üdvözöllek! — *Több rendbeli közleményt, (rejtvényt, elbeszélést stb.), melyet itt egyenként elő nem sorolhatok, egy s más okból nem közölhetek.*

GY Á S Z.

Szomoru hirt kell ismét följegyez-nem, a halál ismét leszakított egy kedves fiatal életet, elragadta egyik kis olvasótársatokat. Ez

BAKOS MIKLÓS

volt, ki Nagy-Körösön, életének még csak nyolczadik évében örök álmra szenderült, nagy fájdalomra gyöngéden szerető nagyanyjának, testvéreinek.

Hosszas szenvedés után szállt örök nyugalomra s emlékezetének szenteljünk részvevő könyvet!

Pihenjenek békén oly korán hamvadozó porai! **Forgó bácsi.**

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Vigyázó Ferencz és Sándor 2 frt.

Ezen összeg ki van mutatva a »Nemzet« című politikai napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon! **Forgó bácsi.**